

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **SERVIS-24 Česká republika, s. r. o.**
sídlem Mezírka 775/1, Brno
zastoupeného advokátem Mgr. Lukášem Regecem
sídlem V Parku 2316/12, Praha

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, čj. MMB/0325951/2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, čj. MMB/0325951/2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Lukáše Regece, advokáta, sídlem V Parku 2316/12, Praha, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal stavebnímu úřadu městské části Brno-jih (dále též „stavební úřad“) žádost o vydání společného povolení. Záměrem žalobce bylo na pozemcích v katastrálním území Horní Heršpice zřídit infrastrukturu (přípojku vody, plynu, elektro), napojit budoucí areál na veřejnou komunikaci, zřídit rozvody inženýrských sítí apod. K uvedenému

záměru vydal odbor vodního a lesního hospodářství a zemědělství Magistrátu města Brna (dále též „vodoprávní úřad“) negativní závazné stanovisko ze dne 18. 10. 2019, čj. MMB/0434333/2019 podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů. Záměr podle něj nebyl v souladu s plánem pro zvládání povodňového rizika v povodí Dunaje. Na základě této skutečnosti stavební úřad podle § 94p odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zamítl žalobcovu žádost rozhodnutím ze dne 17. 12. 2019, čj. MCBJIH/12268/2019/SÚ/Kio (dále též „zamítavé rozhodnutí“).

2. K odvolání žalobce proti citovanému zamítavému rozhodnutí si žalovaný podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyžádal stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, aby se jako orgán nadřízený vodoprávnímu úřadu vyjádřil k jeho negativnímu závaznému stanovisku. Nadřízený vodoprávní úřad pak potvrzujícím závazným stanoviskem ze dne 8. 7. 2020, čj. JMK 95162/2020 stvrdil závěry stanoviska vodoprávního úřadu. Žalovaný tak rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl. Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 5. 10. 2020.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je nezákonné a je založeno na nezákonném závazném stanovisku vodoprávního úřadu. Úvodem žalobce konstatuje, že předmět stavebního řízení vymezuje stavebník svým záměrem - tím stanoví rámec pro rozhodování správních orgánů. Žalobce měl v úmyslu vybudovat infrastrukturu (zhotovení přípojky vody, plynu, elektřiny, ...), zatímco vodoprávní úřad posuzoval jakýsi budoucí výhled, že tato infrastruktura má sloužit k výstavbě 7 - 8 nových hal. O umístění a povolení výstavby hal však žalobce vůbec nežádal. Není zřejmé, na jakém základě mohl dotčený vodoprávní úřad vydat závazné stanovisko k výstavbě hal, když záměr žalobce byl jiný a týkal se pouze infrastruktury. Žalobce si je vědom toho, že pozemky jsou umístěny v blízkosti vodního toku a je omezen v nakládání s nimi. Považuje však za neúnosné, aby byl omezen v jakémkoliv nakládání. Pozemky jsou pouze okrajově dotčeny plánovaným protipovodňovým opatřením, které však nemá stanoven časový rámec realizace.
4. Žalobce dále namítá nekonzistentní postup vodoprávního úřadu, který narušil jeho právní jistotu a legitimní očekávání. Vodoprávní úřad ve svém vyjádření ze dne 23. 7. 2019 připustil možnost výstavby za splnění určitých podmínek. V závazném stanovisku však uvedl tentýž orgán opačný závěr. Takový postup je nepředvídatelný a nahodilý, neboť odráží dva úkony stejného orgánu, které si vzájemně odporují. Výstupy z neformální komunikace mezi žalobcem a vodoprávním úřadem nesvědčily o tom, že závazné stanovisko vyzní negativně a zmaří celý proces výstavby. Na podporu své argumentace žalobce cituje rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 50/2009 - 233 a ze dne 27. 4. 2017, čj. 4 As 86/2016 - 38, a dále nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09.
5. V řízení byla též porušena zásada rovnosti, neboť v případě jiného stavebníka, který v blízkosti žalobcových pozemků (o nichž je nyní řeč) realizuje své stavební záměry, mu stavební úřad vyhověl. V tomto odlišném případě však také jde o pozemky ve vyhlášených záplavových územích (pozemky zapsané na listu vlastnictví č. 1243 v obci

Brno-město, katastrální území Horní Heršpice, vedeném u katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno-město). Jednomu stavebníkovi je tak povoleno realizovat své záměry, zatímco žalobce musí vyčkat na komplexní zhotovení protipovodňových opatření. K tomu odkazuje na dva články dostupné na internetu.

6. Žalobce vyzdvihuje důležitost územně plánovací dokumentace a uvádí, že při posuzování záměrů je třeba, aby stavební úřad z této dokumentace vycházel. Žalobce si je vědom faktu, že v řízení musí být posouzen jeho záměr v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů. Je však nutné připomenout, že závazné stanovisko je nástroj, jehož prostřednictvím se posuzují dopady konkrétního předkládaného záměru na zájmy chráněné složkovými zákony. Plán pro zvládání povodňových rizik v povodí Dunaje, vydaný ve formě opatření obecné povahy, si vodoprávní úřad vyložil tak, že namísto úpravy územně plánovací dokumentace v souladu s plánem rizik, promítají tam zmíněná omezení do konkrétních případů prostřednictvím závazných stanovisek. Žalobce upozorňuje, že výše označený plán ukládá povinnosti vodoprávním úřadům, aby vyvíjely činnost k prevenci rizik prostřednictvím porízení nebo změny územně plánovací dokumentace. Až v případě, že taková změna neproběhne, mohou vodoprávní úřady hodnotit konkrétní záměry z hlediska ohrožení povodněmi. Vodoprávní úřad využívá závazná stanoviska v jednotlivých věcech jako snazší cestu, jak prosadit své povinnosti, namísto změny územního plánu (§ 55 a násl. stavebního zákona). Postup vodoprávních úřadů vede v důsledku k tomu, že se z územního plánu stává náhodný dokument, jehož důležitost je upozaděna.
7. Vodoprávní úřad měl poměřit, nakolik intenzivně by vyhovění žádosti žalobce zasáhlo do veřejného zájmu. Proporcionalitu přijatého řešení má vodoprávní úřad vždy zohledňovat (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2018, čj. 64 A 5/2018 - 154). Pokud by vodoprávní úřad zvážil proporcionalitu svého rozhodnutí, mohl žalobci stanovit podmínky, za kterých je možné předložený záměr realizovat – navíc, když tak učinil u jiného stavebníka. Místo toho vodoprávní úřad zkonstatoval, že žalobce musí (neznámo jak dlouho) vyčkat realizace protipovodňových opatření.
8. V doplnění žaloby pak žalobce ještě uvádí, že jeho nárok podporuje sdělení odboru ochrany vod Ministerstva životního prostředí k aplikaci opatření obecní povahy, které vydalo ministerstvo dne 1. 12. 2020 (dále též „sdělení“). Ministerstvo ve sdělení explicitně uvádí, že správní orgány jsou povinny každý záměr hodnotit individuálně, posoudit míru ohrožení a to, zda nebrání dosažení plánem stanoveného cíle. Zároveň ministerstvo připomíná, že vodoprávní úřad může udělit souhlas za současného stanovení odkládacích podmínek pro realizaci stavby. Ve sdělení se dále přímo uvádí, že novou výstavbu je sice možné povolit pouze s uplatněním odkládacích podmínek, avšak technická a dopravní infrastruktura, která slouží k přípravě území pro realizaci vlastního stavebního záměru, do této restriktce nepatří. Podle tohoto sdělení tak obecně platí, že budování infrastruktury (tj. provádění přípravných prací pro budoucí využití pozemků) je v zásadě přípustné. Sdělení ministerstva evidentně reagovalo na restriktivní postup vodoprávních úřadů.

III. Argumentace žalovaného

9. Žalovaný navrhuje podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Důvodem pro zamítnutí žádosti byl nesouhlas dotčeného vodoprávního úřadu, přičemž žalovaný si v odvolacím řízení vyžádal postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska nadřízeným vodoprávním úřadem. Jelikož takto dotázaný orgán

negativní závazné stanovisko potvrdil, nezbylo žalovanému, než postupem podle § 94p odst. 2 stavebního zákona žalobcovu žádost zamítnout.

10. Argumentace žalobce pramení primárně z nesouhlasu se závazným stanoviskem, proto žalovaný předložil vyjádření k žalobě ze strany nadřízeného vodoprávního úřadu a označil jej za součást svého vyjádření k žalobě. Zmíněný orgán uvádí, že všechny námitky žalobce již vypořádal. Na řešených plochách je vyloučeno budování jakýchkoliv staveb, to z důvodu umístění v zóně povodňového ohrožení a nepříjetelného povodňového rizika. Tato omezení vyplývají z opatření obecné povahy Ministerstva životního prostředí čj. 90992/ENV/15 ze dne 22. 12. 2015, jímž byl vydán plán pro zvládání povodňových rizik v povodí Dunaje. Umístit novou výstavbu v tomto území je možné až po vybudování opatření, které by představovalo komplexní povodňovou ochranu dotčeného území.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žalobce sice navrhoval v žalobě určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu, jejich provedení však soud neshledal potřebným, jak soud níže (bod 25 tohoto rozsudku) vysvětluje. Návrh na provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nelze sám o sobě považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014 - 48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Výzvu soudu ze dne 29. 1. 2021, aby se vyjádřil k možnosti rozhodnout věc bez jednání, ponechal žalobce bez reakce.
12. Žaloba je **důvodná**.

Skutková zjištění

13. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí (neboť skutkové závěry správních orgánů žalobce nezpochybňuje), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
14. Žalobce žádal o vydání společného povolení ve společném řízení ke stavbě označené jako infrastruktura areálu Horní Heršpice, jejímž předmětem bylo dle projektové dokumentace: „... *připojení nového areálu Horní Heršpice na technickou infrastrukturu, dále vybudování vnitroareálových inženýrských sítí, vnitroareálové komunikace a rozšíření stávající vnitroareálové dešťové kanalizace. Nový areál nebude oplocen. ... Předpokládá se, že areál bude v budoucnu obsahovat 7-8 skladových hal ...*“
15. Vodoprávní úřad ve svém negativním stanovisku neudělil souhlas se záměrem žalobce a opřel se o opatření obecné povahy Ministerstva životního prostředí čj. 90992/ENV/15 ze dne 22. 12. 2015, jímž byl vydán plán pro zvládání povodňových rizik v povodí Dunaje (dále jen „plán pro zvládání rizik“). Odůvodnil, že plocha určená pro záměr výstavby se nachází v zóně středního ohrožení a v ploše nepříjetelného povodňového rizika. Dále vodoprávní úřad uvedl, že zástavbou by došlo k vyloučení současné inundace (zaplavení území) a ke zhoršení odtokových poměrů v přilehlém území i níže po toku. Vodoprávní úřad ve svém stanovisku uzavřel, že výstavbu lze realizovat po vybudování komplexních protipovodňových opatření.
16. Nadřízený vodoprávní úřad pak ve svém stanovisku potvrdil závěry prvostupňového orgánu s tím, že analogicky lze nesouhlas dovodit i z § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb.,

vodní zákon, jelikož nepřijatelné povodňové riziko a povodňové ohrožení, ve kterém se záměr nachází, lze přirovnat k zóně záplavového území, kde není výstavba možná (až na výjimky - kritická infrastruktura).

Právní posouzení

17. V nyní řešené věci směřoval žalobce veškeré své námitky proti závaznému stanovisku vodoprávního úřadu, které sloužilo jako podklad pro zamítavé rozhodnutí. Podle § 149 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Závazné stanovisko dle § 149 správního řádu je úkonem podle části čtvrté správního řádu a při jeho vydávání je potřeba postupovat v souladu s § 154 správního řádu, podle kterého jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení v této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63 a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.
18. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009 - 150, s ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, které je závazné pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je na jeho obsah a formu nutné přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí podle § 67 a 68 správního řádu. Zejména pak § 68 odst. 3 správního řádu, který stanoví náležitosti řádného odůvodnění. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavírá, že *obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.*
19. Krajský soud v těchto intencích přistoupil k přezkoumání závazného stanoviska a musí konstatovat, že trpí vadou nepřezkoumatelnosti. V závazném stanovisku chybí jakákoliv individualizace závěrů, ke kterým vodoprávní úřad dospěl ve vztahu ke konkrétnímu stavebnímu záměru žalobce. Tuto vadu nenapravilo ani potvrzující stanovisko nadřízeného vodoprávního úřadu. Oba dotčené orgány, namísto aby posoudily záměr žalobce tak, jak jej do řízení předložil, jej vyloučily kvůli jinému záměru, který by na něj mohl v budoucnu navazovat. O tom svědčí následující pasáže v závazném stanovisku: *„Předmětná infrastruktura je navržena pro plánovanou výstavbu 7-8 nových hal v dosud nezastavěném území, kterou v současné době není možné zrealizovat z důvodu zvýšení nepřijatelného rizika.“*, nebo v potvrzujícím stanovisku: *„Pokud tedy budeme brát předmětný záměr jako celek, tedy nejprve vybudování infrastruktury a následně vybudování dalších nadzemních stavebních objektů, je třeba konstatovat, že záměr je v rozporu s Plánem pro zvládání povodňového rizika v povodí Dunaje, ...“*
20. Krajský soud rozumí tomu, že vodoprávní úřady se zřejmě snažily předcházet tzv. salámové metodě, kdy by žalobce nejprve vybudoval infrastrukturu a posouzení hal z hlediska povodňového rizika by se následně snažil vyhnout a tím, že by odkazoval na své legitimní očekávání, že navazující záměr bude také povolen. Soud ale zdůrazňuje, že případné kladné rozhodnutí ve věci umístění infrastruktury nijak nepředjímá rozhodnutí o záměru žalobce, který může na infrastrukturu logicky navazovat (hnízdo hal Horní Heršpice). Pokud by vodoprávní úřad souhlasil s výstavbou infrastruktury, nijak jej to nezavazuje k vydání souhlasu s navazujícím záměrem. A naopak žalobci nesvědčí za

dané situace žádné legitimní očekávání, že v případě schválení záměru vybudovat infrastrukturu má právo též na kladné rozhodnutí o dalším záměru. Je podnikatelským rizikem žalobce, že na daných pozemcích chce umístit infrastrukturu, na kterou v blízké době velmi pravděpodobně nebude možné napojit plánované stavby, pro něž má sloužit, a že tato investice může být ještě předtím, než naplní svůj účel, znehodnocena povodní nebo stářím. Snaha nahlížet na záměr komplexně, hodnotit jej ve všech souvislostech a podle jeho skutečné povahy je obecně zcela v pořádku, avšak v nynějším případě vede k přehnané opatrnosti. Staví žalobce do situace, kdy nemůže na svých pozemcích realizovat žádnou stavební činnost, aniž by si správní orgány vůbec položily otázku, zda samotná infrastruktura (bez navazujících hal) může mít z hlediska veřejného zájmu nějaké negativní důsledky a zda ji případně nelze povolit za určitých podmínek.

21. Odůvodnění závazného stanoviska, zvláště negativního, musí působit přesvědčivě a přezkoumatelně. Soudu není zřejmé, jakým způsobem navržený záměr sám o sobě, tj. infrastruktura a zpevněné plochy, zvyšují nepřijatelné povodňové riziko. Vodoprávní orgány fakticky dovodily z plánu pro zvládání rizik plošný zákaz jakékoliv výstavby v daném území. Z pohledu povodňového rizika je však nepochybně rozdíl mezi výstavbou budov a zřízením infrastruktury. Ze závazného stanoviska přitom vůbec nejsou jasná kritéria, která by bylo možné vztáhnout na žalobcův případ. Cíle stanovené plánem pro zvládání rizik se pochopitelně promítají do regulace výstavby, kterou vodoprávní úřady pomáhají jako dotčené orgány zajišťovat. Proto bylo na vodoprávním úřadu, aby dostatečně vysvětlil, jak žalobcem plánovaný záměr tyto cíle popírá nebo ohrožuje. I v případě infrastruktury je nutno postupovat individuálně - některá infrastruktura (typicky např. dráty vysokého napětí vedené na stožárech) může bez jakýchkoliv pochybností představovat zvýšení povodňového rizika, jiná nikoliv.
22. Výše uvedené závěry soudu potvrzuje také stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 1. 12. 2020 (dostupné z: https://www.mzp.cz/cz/zvladani_povodnovych_rizik_sdeleni) k aplikaci opatření obecné povahy, kterým se vydávají jednotlivé plány pro zvládání povodňových rizik (dále jen „stanovisko“). V něm Ministerstvo životního prostředí, jako autor plánu pro zvládání rizik, uvádí: *„Novou výstavbu je možno povolit pouze suplatněním odkládacích (suspenzivních) podmínek - viz výše. Výjimkou je realizace technické a dopravní infrastruktury, která slouží k přípravě území pro realizaci vlastního stavebního záměru. Schválení realizace technické a dopravní infrastruktury je přípustné za předpokladu, že nepředstavuje nárůst potenciálních povodňových škod, což znamená, že není v zásadě možné povolovat nadzemní prvky infrastruktury, které by mohla povodeň významně poškodit (některé rozvaděče, nadzemní části přípojek elektrického vedení apod.).“* Závěry uvedené ve stanovisku lze shrnout takto: Kategorický zákaz výstavby infrastruktury neplatí, lze ji povolit, avšak nesmí představovat nárůst potenciálních škod. Takové rozlišení na „přípustnou“ a „nepřípustnou“ infrastrukturu však dotčené orgány vůbec neprovedly a jejich závěry proto nejsou v tomto směru přezkoumatelné.
23. Přirovnání k § 67 odst. 1 vodního zákona, které provedl nadřízený vodoprávní úřad, není vhodné. Především jej tento orgán nijak blíže nevysvětluje. Předmětné ustanovení upravuje výstavbu v záplavových územích, do nichž pozemky žalobce zjevně nespádají. Jinak by nebylo nutné postupovat formou analogie, ale nadřízený vodoprávní úřad by mohl přímo dané ustanovení uplatnit. Svůj názor zmíněný orgán nijak nevysvětlil. Lze snad každou plochu s určitou mírou povodňového rizika, na kterou dopadá plán

pro zvládání rizik, označit jako aktivní zónu záplavového území? Tato analogie, nepochybně provedená v neprospěch žalobce, také není přezkoumatelná.

24. S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že závazné stanovisko vodoprávního úřadu a jeho potvrzení nadřízeným vodoprávním úřadem jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z důvodu závaznosti obsahu závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (§ 149 odst. 1 správního řádu), trpí těmito vadami též napadené rozhodnutí. Žalovaný (a stavební úřad) nepochybně nemohou posuzovat závazné stanoviska z hlediska jeho věcné správnosti. Kontrolu závazného stanoviska z hlediska jeho úplnosti a přezkoumatelnosti jeho odůvodnění by však stavební úřad provést měl a může si případně vyžádat jeho doplnění.
25. Naopak s námitkou žalobce, že použitím plánu pro zvládání rizik dochází k popření územně plánovací dokumentace, nelze souhlasit. Územně plánovací dokumentace stanoví pouze obecné podmínky zástavby daného území, zatímco územní rozhodnutí (a v jeho rámci též závazné stanovisko) posuzuje konkrétní záměr a jeho realizaci optikou konkrétních poměrů v dané lokalitě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2011, čj. 2 As 98/2010 - 44). Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v posledně citovaném rozsudku: „Nelze tak souhlasit s blíže nerozvinutým názorem stěžovatele, který tvrdí, že v případě, kdy je území v územním plánu vymezeno jako zastavitelné, nemůže územní rozhodnutí realizaci stavby nepovolit.“ Plán pro zvládání rizik je vydán ve formě opatření obecné povahy a tedy je závazný pro subjekty, na které dopadá - v tomto případě pro žalobce. Z § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona plyne, že záměr se posuzuje z hlediska zvláštních právních předpisů a závazných stanovisek. Takovým zvláštním právním předpisem je také vodní zákon, na jehož základě byl plán pro zvládání rizik vydán (§ 23 odst. 2 vodního zákona). Názor, že by takové omezení mělo být součástí územně plánovací dokumentace, krajský soud sdílí. Nelze však očekávat, že se stane její součástí ihned. Změna územního plánu je poměrně dlouhý a složitý proces a i v mezidobí je nutné chránit území před riziky povodně.
26. Pokud jde o námitku porušení zásady rovnosti, soud se jí nezabýval, jelikož v jádru věci dal žalobci za pravdu. Dotčené orgány budou mít možnost na tuto námitku v dalším řízení reagovat (žalobce ji ostatně uplatnil až v žalobě).
27. Žalobcem navržené důkazy (stanovisko Povodí Moravy, s. p., a internetové články) soud neprovedl, neboť ruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Za této situace je nadbytečné zkoumat skutečnosti, k jejichž prokázání žalobce předmětné důkazy navrhoval. V replice žalobce předložil sdělení Ministerstva životního prostředí. Sdělení soud jako důkaz neprovedl, jelikož jde o obecné vyjádření právního názoru (dostupné každému na internetových stránkách ministerstva), které nijak nevypovídá o skutkovém stavu v nyní řešené věci. Může mít vliv nanejvýš na právní posouzení, přičemž působí jen silou své přesvědčivosti, obdobně jako například názory vyjevené v odborné právní literatuře.

V. Závěr a náklady řízení

28. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud

své závěry přehledně takto: Vodoprávní úřady odůvodnily zamítavé závazné stanovisko nedostatečně, neboť nevysvětlily, jak přesně navržená infrastruktura (sama o sobě) zvyšuje povodňová rizika. Touto vadou v důsledku toho trpí i napadené rozhodnutí. Po zrušení rozhodnutí budou muset dotčené orgány opět posoudit, zda je záměr vybudování infrastruktury tak, jak jej žalobce předložil (tedy bez navazujících hal), v souladu s plánem pro zvládání rizik.

29. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující náklady nevyčísila, soud proto vyšel z obsahu soudního spisu. Zástupce strany žalující učinil celkem 3 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], dvě písemná podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4 114 Kč za jeden úkon, celkem tedy za všechny úkony 12 342 Kč (3 x 4 114 Kč).
30. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 12 342 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 15 342 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 1. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu